

שָׁהַרִי אֹז הָגַע זָמָנוּ לְהִיוֹת מַוְאָר, מָה בְּתוּב? וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ פָּאַשֵּׂר עֲבָר אֶת פְּנוֹאֵל וַהֲוָא צָלָע עַל יַרְכָּו. וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ, שָׁהַרִי אֹז פָּזָם לְהִיוֹת מַוְאָר.

וַהֲוָא צָלָע עַל יַרְכָּו. אֹז הַוָּא רְמֹן, שָׁהַרִי בַּעֲדָה שִׁישָׁרָאֵל בְּגִלוֹת וְסּוּכָּלִים כְּאַבִּים וְצָעֵר וְכָמָה רְעוֹת, בְּשִׁפְאֵיר לְהַמִּיּוֹם וְיִבְאֵיא לְהַמִּנְוָה, אֹז יִסְתְּפָלְוָו וַיַּכְאָבוּ בְּעַצְמֹתֵיכֶם מִפְּקָה רְעוֹת וְצָעֵר שְׁסָבָלוּ וְיִתְמָחוּ עַלְיָהֶם, מְשֻׁום בָּךְ וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ. שָׂאוֹתוֹ זָמָן הַמְּנוֹהָה, וְאֹז הַוָּא צָלָע עַל יַרְכָּו, כּוֹאָב וְמַצְעָר עַצְמוֹ עַל מַה שְׁעָבָר.

וְהָא, בְּשֻׁוּלָה קְדוּרוֹת הַשְּׁמֵר, אֹז מַתְחֹזֶק וְנָאָזוּ בָּו, שָׁהַרִי נְחַלֵּשׁ כְּחֹזֶק, שָׁאַיַן לוּ שְׁלַטְוֹן אֶלָּא בְּלִילָה, וַיַּעֲקֵב שְׁלַטְוֹנוֹ בַּיּוֹם. וְעַל זֶה אָמַר שְׁלַחַנִי כִּי עַלְהָה הַשְּׁמֵר, שָׁהַרִי אָנוּ בְּרִשׁוֹתְךָ עַומְדָה, וְהָרִי נְתַבָּאֵר וְפַרְשָׂוָה.

עַלְפָנָן לְאַיְכָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנְּשָׁהָה וְנוּ, כִּי גַּעַגְעַבְרָה גַּדְעָן בְּנֵי הַנְּשָׁהָה. שָׁאַפְלָו בְּהַנְּשָׁהָה אָסָר וְאַפְלָו לְתַת אָתוֹן לְלָבָב. וְלֹמַה נִקְרָא גִּיד הַנְּשָׁהָה? בְּלֹמֶר, גִּיד שְׁהָא מְשַׁבְּתָה אֶת בְּנֵי הַדָּרָם

מְעֻבָּדָה רְבָבוֹם, וְשָׁם רְזֵין חַצְרָה רְעֵשׁ וְכַיּוֹן שְׁנוּבָק עַם עַזְקָב, לֹא מֵזָא מָקוֹם שְׁכִיל לְהַחֲנֵב עַל עַזְקָב, מְשֻׁום שְׁכָל אֶבְרִי תְּנַפְשׁ קִישׁ לְעַקְבָּךְ, וְכָלָם קְרַוְתָּם וְלֹא תְּהַתֵּה בְּחָם חַלְשָׁה. מָה עָשָׂה? וְגַעַגְעַבְרָה גַּדְעָן בְּנֵי הַנְּשָׁהָה, גַּמְינָו שְׁלַמְרָר הַרְעָעָלָן שְׁלַמְרָר שְׁהָא מִינְיָן לְמִקְמוֹן, וְשָׁם בָּא צָר הַרְעָעָלָן בְּנֵי.

ולֹכֶן אָמְרָה תְּרוּהָ לֹא יַאֲכָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִּיד הַנְּשָׁהָה, כְּמוֹ שָׁאַמְרוּ הַחֲבָרִים אֶבְרִי הָאָדָם שְׁמָמוֹ לְמַעַלָה, אָם מַובָּסָה - מַובָּסָה, וְאָם רַע - רַע. וְלֹכֶן אֶבְרָי מְחֻזָּק אֶבְרָי. וְרַא גִּיד הַנְּשָׁהָה מְחֻזָּק אֶת גִּיד הַרְעָעָלָן שְׁהָא מִינְיָן, וְבַנְיָן שְׁעַטְלָל לֹא אַיְכָלוּ אָתוֹן, שְׁאַיְמָנוּ וְמַבְנִינוּ, אָכְל עַמְפָס עַמְפָס עַכְרָה וְרַה אַיְכָלוּ אָתוֹן, שְׁהָא מַצְדָּר וְמַמְּנִין הַמְּלָאָךְ שְׁלָהָם, שְׁהָא סְמָאָל, בָּרִי לְחֹק לְבָם. מְשֻׁום שִׁשְׁ בְּאָרוֹם קְאַתִּים אַרְבָּעִים וְשִׁמְוֹנה מְאַתִּים לְבָנִים בְּנֵי אַיְרִים בְּנֵי קְאַתִּים אַרְבָּעִים וְשִׁמְוֹנה מְלָאָכִים שְׁחַתְלָבָשָׁה בְּחָם שְׁכִינה וְתַשְׁמָשׁ שְׁלָחָם בְּשָׁם וּבְנוּם.

בְּהַזְרָא וְאַתְּמַקֵּף יַעֲקֹב, דְּהָא כְּדִין מַטָּא זְמִינָה לְאַתְּנֵהָרָא, מָה בְּתִיב וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ בְּאַשְׁר עֲבָר אֶת פְּנוֹאֵל וַהֲוָא צָלָע עַל יַרְכָּו. וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ, דְּהָא כְּדִין זְמָנָא לְאַתְּנֵהָרָא.

וְהָא צָלָע עַל יַרְכָּו. בְּדַין אַיְהוּ רְמֹן דְּהָא בְּעֵוד דִּיּוֹרָאֵל בְּגִלוֹת וְסּוּכָּלִים כְּאַבִּים וְצָעֵר וְכָמָה וְעַרְעִין וְכָמָה בִּישֵּׁין, בְּדַין יִסְתְּבָלוּן וְיַכְאָבוּן בְּגַרְמִיְהוּ מִפְּמָה בִּישֵּׁין וְעַרְעִין דִּסְבָּלוּן וְיִתְמָהּוּ עַלְיִיהָו. בְּגַיְן בָּךְ וַיַּזֶּרֶחׁ לוּ הַשְּׁמֵשׁ. דְּהָהוּא זְמָנָא דְּנִיחָא, וְכְדִין זְמָנָא צָלָע עַל יַרְכָּו אַתְּפָאָב וְצָעֵיר גַּרְמִיהָעָל מַה דְּעָבָר.

וַיַּדְוָו בְּדַ אַסְטָלָק קְדָרוֹתָא דְּשַׁחְרָא כְּדִין אַתְּמַקֵּף וְאַתְּאַחִיד בֵּיה דְּבַד אַתְּמַלֵּשׁ חִילְיָה, דְּלִילִת לֵיה שְׁוֹלְטָנוֹתָא אֶלָּא בְּלִילִיאָ, וַיַּעֲקֵב שְׁלַטְנוֹתִיהָ בִּימָמָא. וְעַל דָּא אָמַר וַיֹּאמֶר שְׁלַחַנִי כִּי עַלְהָה הַשְּׁמֵר, דְּהָא אָנוּ בְּרִישָׁוֹתְךָ קְאִימָנָא, וְהָא אַתְּמַר וְאוּקְמָנָה :

(על בן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשחה וגנו, כי גע בעכף ודריך יעקב, בגין העששה, דטאflow בהעשה אסיר ואפילו להבניה לבלא. ואפמא אקורי גיד העששה, בלומר גיד דאייחו מנשאה לבני ישא לא פולחנא דראירוז, ותפנּו הוא יציר ערע רביע.

ובינון דאתפרק עם יעקב לא אשכח אדר דיביל לא אנתגרא עליה ריעזקב, בגין דבל שייפוי נופא סייע לא עזקב, וכלהו הו פריקפני ולא הו בחון חולשא, מִשְׁאָה עָבָר, וַיַּגַּע בְּכָה וּרְכוּבָה גַּדְעָן לְהַנְּשָׁהָה, בְּזִוְּהָה בִּיאָר קְרָע דָאַירוּ וַיַּגְּהָה וְאַתְּרָה, ובגנּוּ אָתְּיָה וְצָר הַרְעָעָל בְּנֵי נְשָׁא. תבריא, בשיעיפון דבר נִשְׁרָמִי לעילא אי מַבָּסָה. וְאַיְשָׁוּבָה, ובגנּוּ קְדַבְּל שִׁיְפָא מִתְקָוָה שִׁיְפָא. וְרַא גִּיד הַנְּשָׁהָה מִתְקָוָה לְצִיד הַרְעָעָל וְבְרִישָׁוֹתְךָ אֶת גִּיד הַנְּשָׁהָה. בגין דעכבי עזקה וְרַה, יאכלו לִיה, וְלֹא אוּנְנוּ מִפְּמָרִיה וְמוֹנִיה. אבל עפָנִי עַבְדָה וְרַה, יאכלו לִיה, דאייחו מִסְפְּטָרָא וְמוֹנִיא דְמַלְאָכָא דְלַהֲוָן דָאַירוּ סְמָאָל בְּגַיְן לְתַקְפָּא לְבָחּוּן. בגין דאיית בְּכָר נִשְׁרָמִי לְמעַבְדָ אַתְּנֵבָה, וְלַקְבָּל מְאַתָּן וְתַמְנָא וְאַרְבָּעִין פְּקוּדָ� דָאַרְיָהָא דְאַיְנוּ לְמעַבְדָ אַתְּנֵבָה, וְלַקְבָּל מְאַתָּן סְמָאָל וְתַמְנָא וְאַרְבָּעִין מְלָאָכִין דָאַתְּלָבָשָׁת בָּחּוּן שְׁבִינָתָא וְשְׁמָא דְלַהֲוָן בְּשָׁמָא דָרָאַרְיָהָן.

סְמָאָל, בָּרִי לְחֹק לְבָם. מְשֻׁום שִׁשְׁ בְּאָרוֹם קְאַתִּים אַרְבָּעִים וְשִׁמְוֹנה מְאַתִּים לְבָנִים בְּנֵי אַיְרִים בְּנֵי קְאַתִּים אַרְבָּעִים וְשִׁמְוֹנה מְלָאָכִים שְׁחַתְלָבָשָׁה בְּחָם שְׁכִינה וְתַשְׁמָשׁ שְׁלָחָם בְּשָׁם וּבְנוּם.

ויש קצתם שלוש מאות שיש וثمانה מאות גידים, וכגאנטס שלוש מאות שיש וثمانה מאות גידים נטען להניעות ונונגר שלוש מאות שיש וثمانה מאות השעה והרי השעה באב אחרド מלה, שהוא כנור סמאיל, שהוא אחד מאותם שלוש מאות שיש וثمانה מלאים [כימ]. וכן אונקה חורה לא יאכלו בני ישראל את גיד החשה. א"ח - לבות תשעה באב שלא יאכלו בו ולא שותים ולפניהם ראה הקדוש ברוך הוא הפל, ונרמו ברכם רפו לעקב. והואק איש עמו, בכל מوط תשעה באב שבו התהוק נגער דין עליינו ונחרב בית המקדש, וכל מ"ש שאלות החשה באב כאלו אל את גיד החשה]. **רבי חייא אמר, אל מליא לא נחלש כמ"ש [של קומן] זה של יעקב, היה מתקיים יעקב אילו, ונשבר כמ"ש עשו למעלה ולמטה.**

רבי שמואל פתח ואמר, (חויקאל לא) **במראה הקשת אשר היה בענן ביום הגשם בן מראה הנגגה סביבו הוא מראה דמות כבוד ה' ואראה ואפל על פני וגורי.** פסוק זה נתבאר. אבל בא ראה, שהרי בתוב בדברים לא) ולא קם נביא עוד בישראל ממשה. מה בין משה לשאר נביאי העולם? משה הסתכל באספקלה ריה מהאייה - שאר הנביאים לא היו מסתכלים אלא באספקלה ריה שאינה מאייה. משה היה שומע ועומד על רגליו וכחיו מתחזק והיה יורע דבר על בריו, כמו שפטותם (במדורים) ומראה ולא בחידות - שאר הנביאים היו נופלים על פניהם ונחלש כחם ולא היו יכולים לעמוד על בריו של דבר. מי גרים להם את זה? משום שפטותם כי נגע בך ירע יעקב וזה צלע על ירכו.

ובכל אוטם נביאים לא יכלו לעמוד על מה שעתיד לעשות הקדוש ברוך הוא לעשו, פרט לעוברכיה

ואית בכר נ"ש תלת מאה ושתי וثمانה גידין ולבלהון תלת מאה ושתי וחמשה פקדון דלאו אינון אתייבו למעדן ולרבבל תלת מאה ושתי וחמשה יומי שטא, והא תשעה באב חד מעהן ראייה לרבבל סמאיל ראייה חד מאינון תלת מאה ושתי וחמשה מלאכין (נ"א יומי), ובגין חד אמרה אוריתא לא יאכלו בני ישראל את גיד החשה. א"ת, לאקאה תשעה באב דלא אבלון ביה ולא שטי, ובגין חד חוא קרשא ברוך הוא כלא ענרטו בחון רבוי לעקב, ונאבק איש עמו, בצל יומי שטא ובצל שייפין דיעקב ולא אשכח בר מהו גיד החשה, מדיר פשש חילה דיעקב, ובוימי שטא אשכח יום תשעה באב רבייה אתקוף ואתנור רינא עליינה ואתחרב בו מקדשא, וכל פאו ראייל בהשעה באב באילו אכיל גיד החשה]. **רבי חייא אמר, אל מליא לא נחלש חיילא (נ"א ראייר) דא דיעקב, אתקיים יעקב לגביה ואתבר חיילא דעשו לעילא ותטא.**

רבי שמואל פתח ואמר, (חויקאל א) **במראה הקשת אשר היה בענן ביום הגשם בן מראה הנגגה סביבו הוא מראה דמות כבוד ה' ואראה ואפל על פני וגורי.** **האי קרא אתקמר.** אבל פא חייא, דהא כתיב, (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל ממשה. מה בין משה לשאר נביאי עולם. משה אסתכל באספקלה ריה דנהרא, שאר נביאי לא הוו מסתכלו אלא באספקלה ריה (דף גנאה ע"א) דלא נהרא. משה דוחה שמע וקאים על רגלי, וחיליה אתקוף, וההוא ידע מלאה על בריריה, בכמה דכתיב, (במדור יב) ומראה ולא בחדות. שאר נביאי הוו נפלוי על אנפייהו ואתחלש חיילא דלהון ולא הוו יכולין לקיימא על בריריה דמלחה. מאן גרים לוין דא בגין דכתיב כי נגע בך ירע יעקב והוא צולע על ירכו. ובכל אינון נביאין לא יכילו לקיימא על מה דזמין קדשא בריך הוא למעדן ליה לעשו, בר עוברכיה נביאה דהוה גיורא דאתמי מסתרא דעשו, דא קאים בקיומיה עלייה דעשו ולא אתחלש חייליה.

ועל דא כל שאר נביאי אתחלש תוקפיהו ולא יכלין לאתקיימא